

Affnit, der indeholder Konkursordningen, slutte sig som et nødvendigt Supplement de i 2det Affnit optagne civilretlige Bestemmelser, idet den fuldstændige Opnaaelse af Konkursordningens Formaal forudsætter enkelte Forandringer i den almindelige borgerlige Lovgivning. Bestemmelserne i Forflagets 3die Affnit, der gaa ud paa at indføre nogle Forandringer i de ældre Eksekutionsregler, staa vel forsaavidt i en mindre nødvendig Sammenhæng med Bestemmelserne i de foregaaende Affnit, som disse kunne tænkes gennemførte uden hine, men der er dog den Forbindelse, at Hovedbestemmelsen om Afskaffelse af Gjældsængsel i dets vigtigste Anvendelse i en vis Forstand kan siges at være betinget af de i de tidligere Affnit foreslaaede Reforme, idet disses Gjenneførelse netop vil fjerne de Betæneligheder, der tidligere stillede sig i Veien for Gjældsængselsinstitutionens Ophevelse.

Efter disse foreløbige Bemærkninger skal man ved Forflagets enkelte Affnit fremhæve Følgende:

Forste Affnit. Om Konkurs.

I Løbet af dette Aarhundrede er der i de fleste Lande i Europa blevet givet nye Konkurslove, væsentlig dannede efter det ved den franske Code de commerce givne Forbillede. I disse Love har man gennemført Principer, af hvilke de fleste maa siges at være saa godt som ukjendte i vor ældre Lovgivning, men som vistnok i det Hele ere sunde og rigtige, Noget, hvorpaa ogsaa den Umstændighed, at de nu ere optagne i og tildeels i en Aarrække have behersket næsten alle europæiske Konkurslovgivninger, turde være et afgjørende Bevis. De vigtigste af disse Principer ere:

1) en væsentlig lettere Afgang for Fordringshaverne til at faa Skyldnerens Bo taget under Konkursbehandling, navnlig forsaavidt han er Handlende, idet det i saa Fald ikke kommer an paa hans Insolvens, for hvilken Bevis vanskeligt kan føres, men blot derpaa, om han har standset sine Betalinger, et Faktum, som i Regelen ligger klart for Dagen.

2) Afgang for Skyldneren, navnlig naar han er Handlende, til under Konkursbehandlingen ved en alle Vedkommende omfattende Forhandling for Retten at slutte en Afford med sine Kreditorer, der, naar den antages af Flertallet, uden videre forbinder Mindretallet (Tvangsafford).

3) Henlæggelse af den egentlige Forvaltning af Boets Anliggender til en af Fordringshaverne valgt Bestyrer under Tilsyn af nogle af Fordringshaverne af deres egen Midte valgte Mænd.

4) Afgang for Fordringshaverne til at omstøde saadanne af Skyldneren i den nærmest foregaaende Tid for Konkursens Udbrud foretagne Transaktioner, hvorved enkelte Fordringshavere ere blevne begunstigede paa de øvriges Bekostning.

5) Koncentrationen og den hurtigst mulige Afgjørelse af alle Tvistigheder om Omfanget af Fordringshavernes Rettigheder imod Boet.

6) Afgang for Fordringshaverne til at faa Midlerne fordelte efterhaanden, som de indkomme, istedetfor at de tidligere maatte afvente Boets endelige Slutning.

Hos os er det gaaet med Udviklingen af Konkursretten som med Udviklingen af den øvrige Procesret. Oprindeligt var det Reglerne i Christian den Femtes Lov om Behandlingen af Dødsboer, i hvilke Arv og Gjæld var fragaet, som bleve overførte paa Behandlingen af Konkursboer, men ved Praxis blev der efterhaanden dannet et helt nyt System af Regler, væsentlig forskjellige fra de i Christian den Femtes Lov indeholdte. Kun paa enkelte Punkter greb Lovgivningen ind i dette Forhold, og vor Konkursret hvilede derfor væsentlig paa Praxis, indtil Loven af 30te Decbr. 1858 udkom, som paa adskillige men langtfra paa alle Punkter gav bestemte Regler om de Konkursboer vedrørende Forhold. Af de Principer, som beherske den nyere europæiske Konkursret, optog denne Lov imidlertid væsentlig kun to, nemlig de under Nr. 5 og 6 anførte (sfr. Lovens §§ 11 og 14), men de øvrige ovenfor nævnte vigtige Grundsætninger i den nyere europæiske Konkursret have derimod ikke vundet Indgang i den omhandlede Lov. Det er imidlertid klart, at vi i denne Henseende